

PROGRAMIRANA APATIJA

Posve očito je da sivilo koje već dulje vrijeme vlada Hrvatskom poodavno polako prerasta u apatiju.

Nevolje koje ga sustižu jedna za drugom: od tzv. protudiskriminacijskog zakonodavstva preko Istanbulske konvencije i globalističkoga pandemijskog terora sve do nepobitne i nemilosrdne, matematičke konstatacije demografske katastrofe i najnovijega inflacijskog udara koji prijete osiromašenjem, pa i bijedom najširih slojeva pučanstva, narod promatra šutke i bezvoljno, praktično bez ijednoga glasa prosvjeda.

Iz dana u dan se otkrivaju sve veće i sve strašnije korupcijske afere u kojima sudjeluju ministri i drugi visoki državni dužnosnici, ali nakon njih – skoro nevjerojatno – stranka koja je proizvela i na visoke položaje instalirala te dojučerašnje anonimuse, ljude bez imena, integriteta i prošlosti, kojima su svi snovi o budućnosti svedeni na san o punim jaslama – mahom izdanke zaostale jugoslavensko-komunističke baruštine, jer hrvatski nacionalisti i ljudi koji misle svojom glavom nepočudni su od 1945. do danas, u kontinuitetu i bez prestanka – ta stranka u svim raspitima javnoga mnijenja biva skoro netaknuta, a iz svakih novih izbora izlazi relativno sve jača i sve sposobnija da makar i sa smanjenim brojem glasova samostalno odlučuje o sudbini naše domovine, prepuštajući dobar dio vlasti i utjecaja onima kojima je Hrvatska bila i ostala crvenom krpom.

Posao kompromitiranja hrvatske države – s krajnjim ciljem kompromitiranja nacionalne države kao takve – privodi se kraju: proces potpunog rashvaćivanja Hrvatske koji je započeo malo nakon što se je ona obranila od agresije i osamostalila, u posljednje dvadeset četiri godine odmaknuo je tako daleko da više skoro nitko ne reagira na svakodnevnne demonstracije jugoslavenskoga i uopće protuhrvatskog duha.

To je, među ostalim, plod i svojevrsnoga demokratskog paradoksa: u Hrvatskoj je postalo popularno vlastito rodoljublje demonstrirati ne samo otklanjanjem bilo kakvih radikalnih zahtjeva (da o njihovu ostvarenju *na ulici* i ne govorimo!), nego i napuštanjem demokratskih sredstava borbe odnosno – izbornom apstinencijom.

Kao da se stanje kojim smo nezadovoljni najbolje i najbrže mijenja ako ne činimo ništa, čak ni sudjelovanjem na izborima! I kao da smo najbolji rodoljubi ako pustimo kola da se i dalje kotrljaju nizbrdo!

Dakle, kao u Camusovoj *Kugi*: naviknulo nas je na očaj i time dovelo u stanje gore od samog očaja. Ono što se čini šutnjom Joba, zapravo je šutnja roba: to nije trpljenje prihvaćeno u ime nekoga višeg, plemenitog cilja, nego kapitulacija, priznanje poraza i mirenje s besmisлом.

U cijelome tom scenariju previše je *slučajnosti* da bi one bile slučajne: stranka koja je Tuđmanu poslužila u borbi za osamostaljenje Hrvatske odavno je postala instrumentom njezine demoralizacije i rastakanja, a sve, baš sve što se svih ovih desetljeća nudilo kao autentična hrvatska alternativa iščahurilo se kao zabluda i budalaština, nerijetko i kao podmukla prijevara, smišljena upravo zato da se tobožnjim organiziranjem oporbe to organiziranje spriječi.

Željni promjene, Hrvati su zatvarali oči pred činjenicama i ignorirali sva upozorenja, pa i vlastito iskustvo. Strašću samoubojica oni su se – kao Tadijanovićeve ovce pred klanje – okupljali oko kukavaca i kukavica koji su svoj strah i svoje nesnalaženje prikrivali galamom, ili još gore: oko ljudi koji su u stvarnosti bili pouzdanici stranih, neprijateljskih središta moći; ljudi koji su se busali u prsa tobožnjim svojim poštenjem, a zapravo su se prvom prolazniku prodavali za šaku zobi; ljudi koji su ručak o tuđem trošku proglasili svojom životnom i političkom filozofijom; kojima Hrvatska nije ništa nego krava muzara. I već dulje od tri desetljeća – na njihovo čuđenje – ista zmija ih grize iz uvijek iste rupe.

A samo kratkotrajni trenutci slavlja i ponosa – poput ovih do kojih su doveli uspjesi hrvatske nogometne reprezentacije – pokazuju koliko snage i koliko zapretane energije ima u narodu koji je opstao u svim burama i olujama povijesti, i koji je u 20. stoljeću – oba puta zapravo sâm protiv svijetu – na ovome razmeđu sukobljenih svjetova uspio proglasiti, krvavo braniti, a jednom i obraniti svoju državu.

Zato te nogometne uspjehe treba poniziti, omalovažiti i obezvrijediti: ne radi se tu o guranju lopte na travnjaku, nego o programiranju apatije, o polaganom, promišljenom, hladnokrvnom pripremi ovaca za novo klanje.

Tomislav JONJIĆ

IZ SADRŽAJA

VELEPOSLANIKOV VIJENAC 2

Zvonimir JONJIĆ

VLADAR – OPSJENA I
SAMOUNIŠTENJE 4

Tihomir NUIĆ

NOĆNI ZAPIS – UGRIZ
TARANTULE 6

**prim. mr. sc. Tereza SALAJPAL,
dr. med. (neuro)psihijatar**

LOGOR BADEL – SESVETE,
STRATIŠTE DUBOKI JARAK (1945.) 8

Alfred OBRANIĆ

NAŠ NUTARNJI SVIJET (55.) 17

Maja RUNJE, prof.

HRVATSKI DRŽAVNI SABOR 1942.:
SPOMENICA SKUPINE ZASTUPNIKA
IZ STUDENOGA 18

Dr. sc. Tomislav JONJIĆ

TAJNA SKUPINA U DUBRAVICI
PORED METKOVIĆA 33

Darko UTOVAC

STRINI REZI 38

Josip ERPAČIĆ

ŠTIVO KOJE SKRIVA
KOLIKO I OTKRIVA 43

Dr. sc. Tomislav JONJIĆ

IN DIESER AUSGABE 59

IN THIS ISSUE 60